M. Tapernoux

Ooggetuigen

1 Johannes 1:1, 2 e.a.

In hun brieven en redevoeringen leggen de apostelen er vaak de nadruk op, dat zij ooggetuigen zijn van de gebeurtenissen waarover zij spreken. Hun getuigenis is niet gebaseerd op verhalen van derden, maar op wat zij gehoord, wat hun ogen gezien hebben, wat zij aanschouwd en hun handen betast hebben (1 Joh. 1:1). Dat geeft aan hun boodschap een uniek gezag en een blijvende waarde.

Het is de moeite waard om eens van dichtbij de teksten te bekijken waarin de apostelen zich beroepen op het feit dat zij ooggetuigen zijn. Wij zien dan van welke waarheden zij getuigen, maar ook om welke reden zij eraan willen herinneren dat zij *zelf* de dingen, die zij verkondigen, gezien hebben.

Waarvan getuigen de apostelen?

Alle feiten, waarvan de apostelen verklaren ooggetuigen te zijn, hebben betrekking op Christus gedurende Zijn leven op aarde. Namelijk: Zijn daden, Zijn morele heerlijkheid, Zijn Koninklijke majesteit, Zijn dood en Zijn opstanding.

1. Zijn daden

Petrus zegt tegen Cornelius in Handelingen 10:39. *"En wij zijn getuigen van alles wat Hij heeft gedaan, zowel in het land van de Joden als in Jeruzalem"*. Met deze zin vat de apostel het voorgaande vers samen. *"Jezus… …is het land doorgegaan, terwijl Hij goeddeed en allen gezond maakte die door de duivel waren overweldigd"* (vs. 38).

2. Zijn morele heerlijkheid

Hij is God geopenbaard in het vlees. *"En het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond (en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een eniggeborene van een vader) vol van genade en waarheid"* (Joh. 1:14). Toen God in het Oude Testament in het midden van Zijn volk woonde, in de tabernakel en later in de tempel, heeft niemand Hem gezien. Alleen de hogepriester mocht eenmaal per jaar in het heilige der heiligen komen. Maar wanneer God, in de Persoon van Zijn Zoon, onder de mensen komt wonen, kan men Hem zien en met Hem spreken, Hem aanraken en Hem horen. Van deze wonderlijke werkelijkheid getuigt Johannes als hij zegt: *"Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd"*. Het geheel van goddelijke volmaaktheden zoals Jezus ze op aarde heeft geopenbaard.

Ook in zijn eerste brief getuigt Johannes van dit vlees geworden Woord: *"Wat van het begin af was, wat wij gehoord, wat wij gezien hebben met onze ogen, wat wij aanschouwd en onze handen betast hebben betreffende het woord van het leven (en het leven is geopenbaard en wij hebben gezien de getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en ons geopenbaard is); wat wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook u met ons gemeenschap hebt. En onze gemeenschap nu is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat onze blijdschap volkomen is. En dit is de boodschap die wij van Hem gehoord hebben en u verkondigen, dat God licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is"*.

Het leven, dat bij de Vader was, is in de mens Christus Jezus geopenbaard. Door Hem is dit leven hoorbaar, zichtbaar en tastbaar te bewonderen. Nog meer, het is ons gegeven en door dit feit *"is onze gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus"*. Wij hebben deel aan het leven met de Vader en met de Zoon. Dit leven, dat nu het onze is, zien wij in Jezus, in Zijn wandel hier op aarde. Johannes is met de andere apostelen ooggetuige geweest van dit leven en verkondigt het ons. Maar hij heeft ook een boodschap van Hem gehoord, *"dat God licht is en dat in Hem in het geheel geen duisternis is"*. De Heer Jezus is het waarachtige licht dat ieder mens verlicht (Joh. 1:9). Hij peilt en brengt alles wat in de mens is in het licht. Niets kan zich aan deze alles doordringende stralen van dit licht ontrekken. Het wordt dan ook onverdraaglijk, want *"de mensen hebben de duisternis meer liefgehad dan het licht, want hun werken waren boos"* (Joh. 3:19).

3. Zijn Koninklijke majesteit

Kort voordat Petrus zijn aardse tent aflegt, schetst hij voor de ogen van de gelovige joden, het heerlijke tafereel van de verheerlijking op de berg, waarvan hij getuige

is geweest: *"Want niet als navolgers van vernuftig verzonnen fabels hebben wij u de kracht en komst van onze Heer Jezus Christus bekend gemaakt, maar als ooggetuigen van zijn majesteit. Want Hij ontving van God de Vader eer en heerlijkheid, toen van de luisterrijke heerlijkheid zo'n stem tot Hem kwam: 'Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden'. En wij hoorden deze stem uit de hemel komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren"* (2 Petr. 1:16-18).

Petrus, Jakobus en Johannes zijn hier getuige van geweest. Het geeft een vooruitblik op de heerlijkheid van het koninkrijk. Voor hun ogen wordt de majesteit van Hem, die zij hebben gevolgd op Zijn nederige weg, ontvouwd. Van de kant van mensen heeft hij alleen maar haat en verachting ondervonden, terwijl Hij daar eer en heerlijkheid ontvangt van God de Vader. God heeft uit de luisterrijke heerlijkheid verkondigd: *"Deze is mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen heb gevonden"*. Petrus en zijn metgezellen horen deze stem uit de hemel, wanneer zij met Hem op de heilige berg zijn. In zijn spreken voelt men de ijver branden, die niet door de tijd of door beproevingen op de weg is verminderd. In de avond van zijn leven blijft hij, evenals in het begin van zijn dienst, een trouw getuige van de dingen die hij heeft gezien en gehoord.

4. Zijn dood en opstanding

De apostelen getuigen vooral van de dood en de opstanding. God heeft ervoor gezorgd dat deze basis van het christendom op een onbetwistbare wijze bevestigd is, ondanks de pogingen van de vijand om die waarheid aan te vallen. De voorwaarde om apostel genoemd te worden is het feit dat men getuige is geweest van deze belangrijke gebeurtenissen. Het is *de* kwalificatie voor een apostel. Als Petrus de discipelen oproept om een opvolger aan te wijzen voor Judas, is de voorwaarde: *"Er moet dan van de mannen die met ons samen kwamen al de tijd dat de Heer Jezus onder ons inging en uitging, te beginnen bij de doop van Johannes tot op de dag dat Hij van ons werd opgenomen, een van hen met ons <u>getuige van zijn opstanding</u> worden"* (Hand. 1:21,22). In zijn prediking tot de Joden en daarna tegen Cornelius brengt hij onder de aandacht dat hij getuige is geweest van dit heerlijke feit, samen met al de andere apostelen (Hand. 2:33; 3:15; 10:39-41).

Het getuigenis van de apostelen is des te belangrijker omdat de door hen vertelde feiten dan nog niet in het Woord van God zijn opgetekend.

En om aan de Korinthiërs de opstanding van de Heer Jezus duidelijk te bewijzen, beroept de apostel Paulus zich op de verklaringen van deze talrijke ooggetuigen van de opstanding, en ook op zijn eigen bevindingen (1 Kor. 15:3-8). Dit doet hij ook als hij zich richt tot de Joden van Antiochië en Pisidië. Paulus herinnert aan de

vervulling van de profetieën betreffende de dood van de Heer en voegt zijn eigen getuigenis er aan toe (Hand. 13:30-31).

Dat is het getuigenis dat door de apostelen gegeven moet worden. Het is het grote onderwerp van hun prediking. Paulus verkondigt het met kracht aan de Joden als de blijde boodschap betreffende *"de belofte, tot de vaderen gekomen, dat God deze heeft vervuld aan ons, hun kinderen". "U zij dan bekend, mannen broeders, dat door Deze u vergeving van zonden wordt verkondigd en dat van alles waarvan u niet kon worden gerechtvaardigd in de wet van Mozes, in Deze ieder die gelooft, gerechtvaardigd wordt"* (Hand. 13:32, 38, 39).

Hoewel Paulus de Heer Jezus niet gekend heeft tijdens Zijn dienst op aarde, heeft Paulus openbaringen ontvangen die van hem een waarachtige ooggetuige maken. De Heer heeft deze aan hem laten zien bij Zijn verschijning op de weg naar Damaskus. De Heer zegt daar tegen hem: *"want daartoe ben Ik je verschenen, om je voor te bestemmen tot een dienaar en getuige zowel van wat je van Mij hebt gezien als van dat waarin Ik je zal verschijnen"* (Hand. 26:16). Paulus doelt hierop als hij in 2 Korinthe 12:1 zegt: *"Er moet geroemd worden; het is wel niet nuttig voor mij, maar ik zal komen tot gezichten en openbaringen van de Heer"*. Het is voor hem niet belangrijk om te spreken over de gezichten die hij heeft gehad, maar om getuigenis te geven ten aanzien van het evangelie van de genade van God (Hand. 20:24).

Waarom getuigen de apostelen?

Op de eerste plaats omdat ze daarvoor de opdracht van de Heer zelf hebben gekregen. *"U bent getuigen van deze dingen"* (Luk. 24:48); *"U zult mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het einde van de aarde"* (Hand. 1:8*); "En Hij heeft ons bevolen aan het volk te prediken en te betuigen dat Deze het is die door God is aangesteld als Rechter van levenden en doden"* (Hand. 10:42). En we hebben ook gezien dat Paulus eveneens is aangewezen tot dienaar en getuige.

Eens heeft de Heer tegen zijn discipelen gezegd: *"Gelukkig echter uw ogen, omdat zij kijken, en uw oren, omdat zij horen; want voorwaar, Ik zeg u, dat vele profeten en rechtvaardigen hebben begeerd te zien wat u aanschouwt, en zij hebben het niet gezien, en te horen wat u hoort, en zij hebben het niet gehoord"* (Matt. 13:16, 17; Luk. 10:23, 24).

Deze woorden laten de waarde zien van de dingen die de apostelen hebben gezien en gehoord, maar ook hun verantwoordelijkheid om er een trouw getuigenis van te geven. In Lukas 10 vers 23 en 24 wordt deze verklaring vooraf gegaan door de lof die de Heer tot de Vader richt omdat Hij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen heeft en ze aan kleine kinderen heeft geopenbaard. Inderdaad, in Zijn ondoorgrondelijke wegen heeft God deze *"kleine kinderen"* uitgekozen om van hen machtige getuigen te maken van de wonderen. Veel profeten en rechtvaardigen hadden die willen zien en horen en wijzen en verstandigen hebben die verworpen. Als Petrus en Johannes later geroepen worden om getuigenis te geven voor het Sanhedrin, merken hun beschuldigers met verwondering *"dat zij ongeletterde en eenvoudige mensen waren"* (Hand. 4:13). *"Integendeel, wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen"* (1 Kor. 1:27).

Maar als ze getuigen, gehoorzamen ze niet alleen aan een bevel van de Heer. Zij handelen ook uit innerlijke overtuiging, gedreven door de Heilige Geest, om aan anderen van de wonderen te vertellen die ze hebben gezien. Hun hart is er zo vol van, dat zij niet kunnen zwijgen. *"Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond"* (Matt. 12:34); *"Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken"* (2 Kor. 4:13). Hij heeft één enkele wens, de loop voleindigen in de dienst die hij heeft ontvangen van de Heer Jezus om te getuigen van het evangelie van de genade van God. Allen hebben *"Zijn heerlijkheid gezien"*, daarom moeten zij, net zoals Jesaja, van Hem spreken (Joh. 1:14; 2:11; 12:41; 2 Petr. 1:16-18). Zij hebben meer geluk dan veel profeten en rechtvaardigen. Zij zijn zich bewust van de grootheid van de dingen, die zij hebben gezien en gehoord, en zij wensen hun rijkdommen te delen met anderen (1 Joh. 1:3, 4; 4:14).

Zij kennen de waarde van dit leven dat zij hebben gezien, betast en gehoord. Johannes en de andere apostelen verkondigen het aan ons, zodat wij gemeenschap met hen hebben en dat onze vreugde volkomen is. Dat is inderdaad ons deel, want het bezit van dit leven stelt ons in staat te genieten van de gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. Wij bezitten, gemeenschappelijk met de Vader en de Zoon, het leven dat bij de Vader was en daarna aan ons is geopenbaard en meegedeeld. Er is voor de gelovige niets heerlijkers op aarde.

Hoe getuigen de apostelen

Toch getuigen de apostelen. Ze steunen daarbij niet op hun natuurlijke bekwaamheden, maar op de kracht van de Heilige Geest. Zonder die kracht zou hun getuigenis, hoe spectaculair ook, geen weerklank vinden. De Heer heeft kort voor Zijn hemelvaart tegen de discipelen gezegd: *"Maar u zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over u komt, en u zult mijn getuigen zijn, zowel in Jeruzalem als in heel Judea en Samaria en tot aan het einde van de aarde"* (Hand. 1:8). Deze belofte wordt vervuld op de Pinksterdag. De Heilige Geest, Die uit de hemel wordt gezonden, geeft hun de kracht waar zij behoefte aan hebben, voor hun dienst en getuigenis. Zo worden de discipelen, hoewel onmachtig in zichzelf, de instrumenten van een bewonderenswaardig werk in de wereld.

Daarvan vinden we in Handelingen veel bevestigingen. *"En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest"* (Hand. 2:4; 14-21). Als Petrus geroepen wordt om voor het Sanhedrin te verschijnen en te vertellen door welke macht en door welke naam de lamme genezen is, die bedelde bij de deur van de tempel, beantwoord hij hun vragen vervuld met de Heilige Geest (Hand. 4:8). De zekerheid, waarmee hij zijn gehoor in verwarring brengt, steunt niet op eigen bekwaamheden, maar op de goddelijke kracht, die de Heer beloofd heeft aan Zijn discipelen. Dit met oog op de dag, dat zij voor stadhouders en koningen gesteld zullen worden vanwege Zijn naam (Luk. 21:12-15).

In Handelingen 4:31 zien we alle discipelen, vervuld met de Heilige Geest, het Woord van God met vrijmoedigheid verkondigen. Later zien we Stéfanus, tegenover een woedende menigte getuigen met buitengewone kracht vol van de Heilige Geest (Hand. 7:55). Daarna wordt Ananias door de Heer naar Saulus gezonden, legt hem de handen op en zegt: *"Saul, broeder, de Heer heeft mij gezonden, Jezus, die u verschenen is op de weg waarlangs u kwam, opdat u weer kunt zien en met de Heilige Geest vervuld wordt"* (Hand. 9:17). Enige dagen later begint Saulus te prediken in de synagogen en zegt dat Jezus de Zoon van God is (Hand. 7:20). Wij zien hem weer terug aan het begin van zijn eerste reis, vervuld met de Heilige Geest, waar hij zich krachtig opstelt tegenover Elymas de tovenaar (Hand. 13:8).

Wat ook het getuigenis van de apostelen kenmerkt, is, dat zij getuigen met trouw en toewijding. Zij zijn bereid om daarvoor het offer van hun leven te geven[1]. Deze

[1] Het griekse woord 'getuige' 'marturion' geeft ons het woord 'martelaar'.

trouw, die uit hun liefde voor de Heer Jezus voortkomt, net zoals hun gehoorzaamheid, is tegelijk van toepassing op de inhoud van hun boodschap. Ze overwinnen met kracht alle hindernissen om de mensen van het evangelie te overtuigen. Paulus zegt: *"Want als ik het evangelie verkondig, strekt het mij niet tot roem, want de noodzaak is mij opgelegd; want wee mij, als ik het evangelie niet verkondig!"* (1 Kor. 9:16). En later, bereid om tot het einde te gaan, schrijft hij aan Timotheüs: *"Om deze reden wil ik alles verdragen, om de uitverkorenen, opdat ook zij het heil in Christus Jezus verkrijgen met eeuwige heerlijkheid"* (2 Tim. 2:10).

In 2 Korinthe 11:23-33 staat een opsomming van hindernissen en beproevingen die Paulus heeft meegemaakt tijden het volbrengen van zijn opdracht. Deze beschrijving laat ons de mate van zijn ijver zien voor het evangelie. Hij heeft van de Heer een boodschap ontvangen en hij verlangt die te brengen, wat het hem ook kost.

Dezelfde trouw zien we bij Johannes. In het begin van zijn brief verklaart hij, dat hij heeft verkondigd wat hij heeft gehoord, wat hij met eigen ogen heeft gezien en betast met zijn handen. Aan het eind van zijn evangelie schrijft hij: *"Dit is de discipel die van deze dingen getuigt en die deze dingen heeft geschreven; en wij weten dat zijn getuigenis waar is"* (Joh. 21:24). En ook Petrus dringt aan op de geloofwaardigheid van zijn getuigenis in de al aangehaalde tekst uit 2 Petrus 1:16.

Al deze getuigen zijn *"door God tevoren verkozen"* (Hand. 10:41). Zij hebben trouw aan hun opdracht voldaan. Zij zijn voorbeelden geworden voor hen, die hen in de loop van de eeuwen zijn opgevolgd en waarvan velen hun getuigenis met hun bloed hebben bezegeld. In zijn genade heeft God ons ook leiders gegeven, die ons het Woord hebben verkondigd. Als ware herders hebben zij de kudde gevoed, terwijl zij hun geloof hebben laten zien door een wandel van trouw en toewijding aan de Heer, Zij hebben hun loop beëindigd, maar de herinnering aan hen staat in onze harten gegrift. Geve de Heer ons te volharden zoals zij, in de gehoorzaamheid aan het Woord en hun geloof na te volgen (Hebr. 13:7).

Maar laten wij vóór alle dingen de blik gericht houden *"op Jezus, de overste leidsman en de voleinder van het geloof"; "de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige"* (Hebr. 12:2; Op. 3:14). Spoedig zullen we Hem zien van aangezicht tot aangezicht (Op. 22:3,4).

Dan hoeven we niet meer te steunen op het getuigenis van de apostelen, want wij zullen Hem zien, zoals Hij is. Onze ogen zullen op het aanbiddelijke gezicht van de Heiland, van de Bruidegom, Zijn verheven schoonheid zien. En wij zullen het onpeilbare geheim van Zijn grenzeloze genade en liefde beter kennen.

Nos yeux contempleront, sur ta face adorable,
Du Saveur, de l'Époux la suprême beauté;
Et nous pourrons sonder e mystère insondable
De ta grâce sans borne et de ta charité.

Lied 64 vers 2 Hymnes et Cantiques

Bron: Le Messager Evangélique 1969-318; Titel: Témoins oculaires

Online uitgeverij OudeSporen